

Telovo.

Pomikajo vrsté se ljudstva
 Pobožno čez polje ravno,
 Pod nebom vezenim duhovnik
 Pa Rešnje nesejo Telo.
 Pojoč dekličí v krilih belih
 Po poti cvetje trosijo,
 Krepko mladeniči zastave
 Pa vihrajoče nosijo.
 In rožni venec, litanije
 Pobožno molijo vrsté,

Da Bog obilo blagoslova
 Na žitno porosi polje.
 Na vasi klenkajo zvonovi,
 Grmé topiči pod goro,
 Ob potu rožice dišijo,
 Na grmih tičice pojó.
 Kipi ljudem srce, vsem blažen
 Razlít po licih je sijaj,
 O, ko v procesiji bi taki
 Vsi tudi šli v nebeški raj!

Greg. Gornik.

Poličarjev Franek.

(Spisal Glávor.)

Pomladansko solnce je sijalo svetlo in bliščeče v šolsko sobo drugega razreda in osvitljevalo brez števila nitk in praškov, ki so plavali po zraku.

Jeden učencev je bral na glas iz slovenskega be-rila o sladkosnedni Metki. Učitelj je hodil po šoli in

popravljal, kar je bilo napačno. Vse je pazljivo gledalo v knjigo.

Vse? O, ne, Poličarjev Franek se ni zmenil niti za solnce, niti za Metko, ki ni marala jesti ječmenčka — ne, druge misli, slabe misli so mu rojile po glavi . . .

Oh, ko bi mogel tega Lokarjevega Jožka jedenkrat prav pošteno suniti v rebra! Pa kaj, ko je na onem koncu klopi in klop je dolga. Če bi se stegnil, bi ga videl učitelj, in potem bi bila slaba — —. Oh, pa bi ga vendar rad — —.

Potem bi videl ta hudobni Jožek, kaj se pravi metati kamenje v poštene ljudi. Nič mu ni storil zjutraj, ko je šel v šolo, pa mu je zagnal kamen v komolec. Vsa roka se mu je stresla, in prav do mazinca ga je zbolelo. — Potem je pa stekel. — Oh, ta Jožek!

Če bi se le hotel nekoliko bližje pomakniti, potem bi mu že dal, da bi imel dosti. Pa ta — ta — Franku ni prišel nobeden prav pripraven in značilen izraz in naslov v glavo — se kar ne gane z mesta. Kar v jednomer zijá v knjigo, le da bi mislil učitelj, kako je priden. Tak je, kakor tisti farizeji, o katerih so pravili zadnjič gospod katehet. Tukaj se stiska in stiska in dela tako mirnega in lepega, po cestah pa kamenje luča.

Dà, gospod učitelj ne vé, kakšen je ta Lokarjev Jožek. Zadnjič se je stepel na paši s pastirji, čeprav je prepovedano tepsti se, — no, saj jih je dovolj dobil od njih — komaj je prišel domov. Potem so ga pa še oče; prav mu je, zakaj pa je tak. In pa lansko leto je pri Babnikovih kradel črešnje. Tukaj je pa vedno tako nedolžen, kakor angeljček.

Take in jednake maščevalne misli so šumele Franku po glavi. Trdno je sklenil, da mu bo pokazal, kaj se pravi kamene metati na njega! Prav gotovo mu bo pokazal!

Ah, in prav zdaj-le steguje nogo — Franek napne oči — pripravi nogo in se pomakne za ped proti Jožku — tako — še nekoliko — sedaj — in Franek vzdigne svoj okovani črevelj in sune z vso močjo v sovražnikovo bedro.

»Ajaj!« vzklikne Jožek ter se prime za boleče mesto.

»Ojej!« si misli Franek, »da ni mogel molčati!«
In res, gospod učitelj je že stopil proti njima in z bistrim očesom takoj spoznal krivca.

»Kaj pa je to, Poličar?!«

No, Franek molči in gleda v tla, kakor bi bilo tam Bog vé kaj zanimivega.

»Sunil me je v nogo«, toži Jožek.

»Tako, tako! Zakaj pa?«

»Zato, ker mi je pred šolo vrgel kamen v roko«, oglasi se Franek.

»Ali je to res?« vpraša učitelj.

»Pa jaz nisem nalašč«, izgovarja se Jožek. »Jaz sem mislil sosedovega mačka —«

»Tako? Ali nisem že dostikrat zapovedal, ne metati kamenja po živalih, kaj? In pa ti, Poličar, ti suješ v šoli svojega součenca! Meni se pové, če je kaj posebnega, za tak prazen nič pa ni treba ne pretepa, ne tožbe! Sram vaju bodi! Imel sem vaju za pridnejša, kot pa sta!«

Skesano sta stala grešnika in nista si upala pogledati strogemu sodniku v obraz.

»Vsedi se«, reče učitelj Lokarju, »in glej, da se boš odslej spodobno vedel. Za danes naj bo! Ti pa, Poličar, vzemi svojo tablico!«

»Piši!«

In učitelj je počasi narekoval:

»Danes sem bil v šoli nemiren.« Si li zapisal? Prav! To daj doma očetu podpisati in prinesi popoludne nazaj! Tako! Sedaj pa pazi!«

Mrzel pot je oblil Franka pri teh besedah. Kaj takega podpisati! Če bi ga bil učitelj vsaj v kot postavil, ali ga zaprl, ali če bi ga zlasal, vse, vse bi bil Franek radovoljno prenesel, ker vse bi se dalo doma vtajiti; toda to je nemogoče! Očetu podpisati! Očetu!! Da bodo, kakor po navadi, odpasali jermen in premerili mu hrbet? Ali morda pokazati materi? Dà, sej vé! Prijeli bodo kuhalnico, kakor zadnjič, ko so ga dobili lizajočega méd, in potem — — Ne, to je preveč!

Počasi kot hudodelnik se je plazil po končani šoli domov. Sicer je skakal in se smejal, a danes ga je pekla vest in mučile so ga skrbi, težke skrbi!

Ni si upal naravnost domov. Šel je po ovinkih in prišel pozneje domov kot po navadi. Kakor tat je stopil v hišo in se mislil zmuzniti v kak kot. Ali že ga je zapazila mati.

»Kje si pa bil, da prideš šele sedaj domov? Ali si bil zaprt?«

»Ne!« odgovori Franek tiho in ponižno.

Mati ga ni pogledala natančneje, ker se ji je mudilo, sicer bi bila takoj poznala njegov obraz. Kajti Franek je stiskal tako krčevito ustnici, tako sumljivo se mu je pobesil nos, tako boječe je gledal v tla, da se mu je od daleč poznala slaba vest.

No, mati ni opazila.

Franek pa se je spravil v nek kot in tam pre-mišljeval, kako bi se izognil preteči nevarnosti. Ne da bi starišem povedal svojo napako in jih prosil odpušćanja, ne, še premišljeval je, kako bi jih prevaril.

Če bi dal komu drugemu, da bi nesel očetu podpisat? Pa komu? Materi ne gré, hlapcu Tonetu tudi ne, dekli tudi ne, Tinček pa še hoditi ne zna. — Oh, vzdihne, zakaj je neki Jožek zavpil!

Ali pa če bi izbrisal s tablice tiste nesrečne besede in potem rekel očetu, naj se gori podpišejo? Potem bi pa zopet oni stavek zapisal. To bi že še bilo, pa kaj, ko bodo oče precej vedeli, da ni vse prav, in potem bo še hujše.

In mali malopridnež napenja možgane, da bi si izmislil kako rešitev iz te zagate.

Kar se mu zasveti. Zleze iz svojega kota in gré skrivaj po tablico. Potem pa nazaj v kot. In sedaj je nekaj risal in čečkal po tablici celo četrt ure. Tako se je zamislil v svoje delo, da ni opazil ničesar okoli sebe.

Skušal je podpisati očetovo ime na tablico.

Kar se oglasi pred njim materin glas:

»Daj sem tablico!«

Kakor strela z neba, ga je zadela ta beseda. Tablica mu je padla iz rók in ves prestrašen je zajecjal:

»Saj ni — nič —«

Ali mati je pobrala tablico in prečitala. Njen obraz se je zresnil in rekla je žalostno:

»Tak si? In sedaj si skušal preslepiti svoje stariše? Sam si podpisal očetovo ime, da bi nihče ne vedel, kaj počneš v šoli? — Pojdi sem! Poklekni! Kadar pride oče, bodeta ž njim govorila!«

In mati je odšla.

Franek je pokleknil in bridko zaihtel. Še nikdar niso govorili mati ž njim tako. Kako žalostno so rekli: Tak si? Kar streslo ga je.

Tako mu je bilo hudo v srcu, da je razžalil svojo dobro mater, oh, tako hudo! In bridko se je kesal, bridko — —

In sklenil je, da ne bo nikoli več kaj takega — —

* * *

Kaj je bilo potem, ko so prišli oče, ne bom pravil. Povem le, da mu odslej ni niti v misel prišel noben tak greh in da je bil v šoli vedno miren. Z Jožkom se je sprijaznil. Če ga pa kdo opomni onega podpisa, zardi prav do ušes in, če le more, se kam skrrije.

Jutro.

Zora spava za gorami,
Glasne ptičke jo budé:
»Daj predrami se, predrami
In obsveti nam polje!

Cvetke so poslale po te
Daleč s temnih nas poljan,
Čakajo tako željno te,
Da privedeš beli dan.

V nočni temi že si liste
Nežne razklenile so,
Z biseri jih rôse čiste
Lepo okrasile so.«

Odpre zora lahna vrata,
Svetli žarki venkaj vró,
Lije se svetloba zlata
Čez nebo in čez zemljo.

»Dobro jutro, cvetke moje!«
Zore se pozdrav glasi,
»Dobro jutro, dobro jutro!«
Njej zveni od vseh stranij.

Smiljan Smiljanič.

